

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

Sicut Amor Dei est fons benedictionum, ita odium est causa maledictionum. 1. Odium Dei consideratur in suis principiis. Deus odit peccatum. Nihil odit propriè præter peccatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

Nolo, diutiùs hîc immorari curiosis Scholasticorum subtilitatibus, sed, sequendo communem Theologiæ nostræ sensum; dico; sicut Deus amore quoq̄iam universali complectitur omnes essentias ab omnipotentia sua procreatas, & omnia suarum manuum opera respicit oculo benigno Divinæ complacentiæ; *Diligis enim omnia, quæ Sap. 11. 25. sunt, testatur sapiens, & nihil odisti eorum, quæ fecisti.* Sic veraciter & propriè odit, quod aliunde, quam ex se originem trahit, peccatum sc. & peccatoris statum.

Sapiens; sanctaq; hæc Dei voluntas semper in nobis invenit materiã odii & objecta amoris; *Odit & amat, est glossa D. Augustini, odit tua & amat te, odit ea, quæ fecisti, amat ea, quæ fecit,* substantia quippe corporis & animæ nostræ est bona, & est effectus Divinæ bonitatis & potentia, hanc amat ille: peccatum nostrum est effectus debilitatis ac malitiæ nostræ, quod execratur ille; *Odio sunt Deo impius & impietas ejus. Sap. 14. 9.*

Nihil est, quod propriè mereatur odium Dei, præterquam peccatum. Quemadmodum Rex Ahasverus olim, ut Sscripturã loquitur maligno intuebatur vultu, imò cum rigore puniendos duxit illos, qui temere, non vocati, oculis Regiæ ipsius majestatis offerre se præsumpserunt: pari modo, peccatum duntaxat talis est insolentiæ, ut se intrudere ausit coram oculis Dei, quantumvis id positivè Deus nunquam voluerit; idcirco solum Deus extremè abhorret, & ad primum ejus conceptum, vel conspectum, odium, iram, vindictam spirat.

Istud peccati odium est à natura Dei inseparabile, tam arctè Divinitatis fundo annexum, ut si odio non insequeretur delictum, desisteret esse Deus, quàmvis illud veniale etiam levissimum esset. Ratio hujus manifestã desumitur

mitur

mitur ex Theologia: calor, qui simul compatitur secum minimum gradum frigoris, non est calor summè intensus; sic Deus noster non esset summa & perfectissima bonitas, si odium ipsius se non extenderet ad minimum licet mali gradum. Omnes quidem Dei perfectiones eum ad hoc odium urgent, primariò tamen Sanctitas. Conceptus excellentissimus, quem de Deo formare possumus, dum ipsum adoramus, est juxta D. Ambrosii sensum, qui respicit illius Sanctimoniam; Sanctitas est flos & magnificentia Divinæ Majestatis: hæc consistit in odio & elongatione sui perfecta ab omni prorsus vitiorum labe, æquè ac in amore & possessione omnium verarum virtutum.

Secundò, contemplanatio sui, suarúmque immortalium perfectionum dicitur Deo, de se formare æquissimum sequens judicium; quòd sit ipse omnino infinitè amabilis, & per sequelam necessariam, peccatum sit infinito odio dignum, cum natura peccati sit contradictoriè opposita naturæ Divinæ.

Deus est origo omnium essentialium, & fecunda radix omnis vitæ; peccatum est quædam privatio, ac germen infelix mortis. Deus est per seipsum bonus bonitate summâ atque infinitâ; peccatum est unicum & supremum malum, nullam includens ullius boni mixturam. Non est contrarietas inter Deum & peccatum, qualis reperitur inter creaturas, illa enim non fundatur in substantia, sed solum in accidentibus; siquidem teste Philosopho substantia non admittit contrarium; res se minimè sic habet cum Deo & peccato; Deus ipsi contrarius est per propriam substantiam, quia substantia Dei est virtus, ipsaq; bonitas, & hæc bonitas ipsi reddit odibile peccatum; unde sequitur, quòd Deus per seipsum sit peccati hostis, adeò
quidem,